

Mégis egy.

Komjáthy Jenő kiadatlan hagyatékából.

Nem egy az Isten! s mégis minden egy!
A lelkek mind egymásba ömlenek,
Közöttük nincsen korlát, sem határ,
A tért legyőzik, mint a villam ár;
Kilépnek önmagukból a dicsők —
S mert szellemek legyőzik az időt.
S mit költe szent homálya rejtekén,
Társítja társival az ősegén!

Az egy a minden és az én az össz,
Hol nincsen gát és semmi sem kötöz;
A szűz magány testvéri társaság,
A belső szem egy mindenségbe lát;
Teremt mindenhatón s korlátlanul;
A lelki nap az összeségre süt,
Fényét, hevét megérik mindenütt.

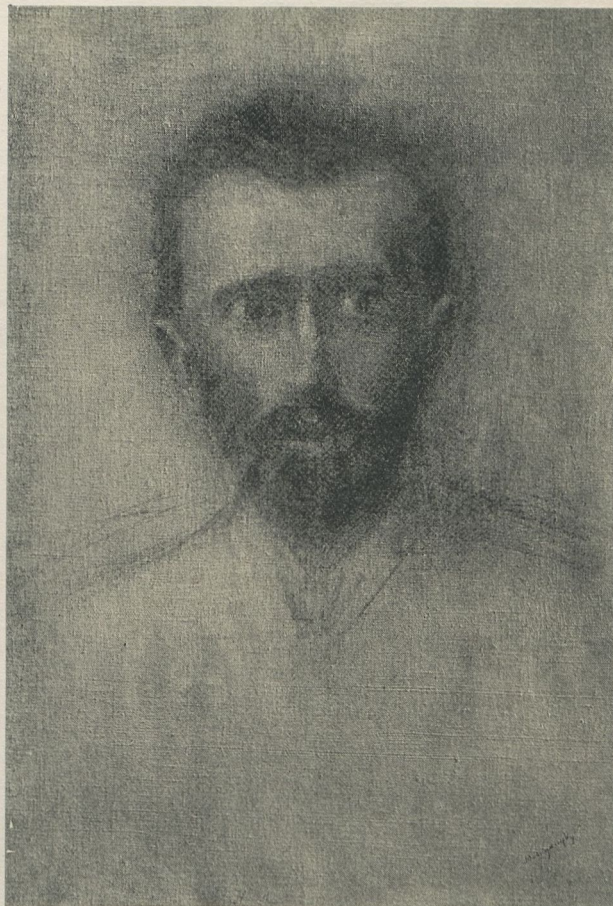
Mindenben ő lehel s ő akar,
Mindent lelkesít, ha rá fuval,
Mindenben ő és mindenben él,
Ő a középpont, ő az ok s a cél.
Itt, hol a makrokozmosz egy atom,
S a csöpp a végtelennel vérrokon,
Sokszor egy porszem is világokat
Lenyom s méhében ujakat fogad.

Ah! egy világ itt mindenik atom!
Egy pontban az egészet birhatom.
Mélység s magasság: a parány s az égi
Egymást nemzé s egymásból születék.
Egy homorú s egy domború világ:
Boldog, ki e csodák szívébe lát!
Kettős a lét, mindennek párja van,
Formába tör minden határtalan.

A végtelen nagy s végtelen kicsi
Egymásba foly s egy a mást viszi.
Egét a föld, a földet meg az ég,
Mindenha egymást visszatükrözik.
Ott a víztükör, itt a délibáb,
A csillagboly s az ázalék világ.
És e roppant világok mesgyéjén
Törhetlen áll s mulhatlan az egén.

15

Nem egy az Isten! s mégis minden egy;
A lelkek mind egymásba ömlenek.
A minden egy s az összeség egén,
A végtelen atom s minden én.
Teremtő és teremtmény, ész s alak
Hatalmas, bűvös, szent egységbe omlanak;
Egy magas s egy mélységes világ:
Boldog, ki e csodák szívébe lát!

Mednyánszky László báró festménye után

KOMJÁTHY JENŐ